

POSTANOWIENIE

Dnia 25 stycznia 2008 roku

Sąd Rejonowy dla Wrocławia - Śródmieścia Wydział V Karny
w składzie następującym :

Przewodniczący : **SSR Aneta Talaga**

Protokolant : Anna Skrzek

po rozpoznaniu w dniu 25 stycznia 2008 roku we Wrocławiu

w sprawie zażalenia Zbigniewa Gelzok

na postanowienie z dnia o umorzeniu śledztwa z dnia 21 sierpnia 2007 roku zatwierdzonego
w dniu 22 sierpnia 2007 roku przez Prokuratora Rejonowego dla Wrocławia Stare Miasto

na podstawie z art. 437 § 1 kpk postanawia nie uwzględnić zażalenia i utrzymać w mocy
zaskarżone postanowienie o umorzeniu śledztwa z dnia 21 sierpnia 2007 roku

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 21 sierpnia 2007 roku na podstawie art. 17 § 1 pkt 1 k.p.k. umorzono śledztwo w sprawie przekroczenia uprawnień oraz niedopełnienia obowiązków funkcjonariusza publicznego Dolnośląskiego Wojewódzkiego Inspektora Nadzoru Budowlanego przez Piotra Zbybka w okres od października 2006 roku do 24 lipca 2007 roku we Wrocławiu polegającego na kwestionowaniu prawomocnego orzeczenia Sądu Administracyjnego we Wrocławiu tj. o czyn z art. 231 § 1 k.k. wobec braku danych dostatecznie uzasadniających podejrzenie zaistnienia czynu .

Na powyższe postanowienie, w terminie zawitym zażalenie wywiódł pokrzywdzony obszernie wywodząc o niesłuszności orzeczenia i wnosząc o jego uchylenie .

Sąd Rejonowy zważył :

Zażalenie Zbigniewa Gelzok nie zasługuje na uwzględnienie .

W ocenie Sądu Rejonowego dla Wrocławia Śródmieścia postanowienie o umorzeniu śledztwa z dnia 21 sierpnia 2007 roku jest słuszne . Prokurator w trakcie prowadzonego postępowania zebrał wszelkie niezbędne dowody , prawidłowo je zinterpretował . Jego ocena nie budzi żadnej wątpliwości co do poprawności ich dokonania jak też ich słuszności . Nie ma zatem podstaw do ich kwestionowania .

Sąd Rejonowy w pełni podziela stanowisko w zaskarżonym postanowieniu i argumentację w nim zawartą .

W trakcie prowadzonego śledztwa ustalono min. iż wyrokiem z dnia 13 maja 2003 roku sygn akt II S.A. WR 1385/2000 Naczelny Sąd Administracyjny –Ośrodek Zamiejscowy we Wrocławiu po rozpoznaniu sprawy skargi POLKOMTEL S.A. w Warszawie na decyzję Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Wałbrzychu z 11 lutego 2000 roku , Nr SKO 7331/I/11/2000 i decyzji Burmistrza Miasta Polanica Zdrój z dnia 29 grudnia 1999 roku Nr 709/99 ustalającej warunki zabudowy i zagospodarowania terenu dla inwestycji polegającej na montażu stacji bazowej cyfrowej telefonii komórkowej GSM-900MZ we wnękach okiennych wieży kościelnej 8 w Polanicy Zdroju uchylono zaskarżoną decyzję oraz decyzję

Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Wałbrzychu z 11 lutego 2000 roku nr 7331/I/112000 i utrzymaną przez nią w mocy decyzję Burmistrza Miasta Polanicy z dnia 29 grudnia 1999 roku Nr 7090/99. W uzasadnieniu Sąd wskazał, iż instalacja w obiekcie budowlanym urządzeń stacji bazowej cyfrowej telefonii komórkowej nie powoduje zmiany sposobu zagospodarowania terenu a jedynie zmianę użytkowania części obiektu budowlanego, co wymaga pozwolenia w trybie art. 71 ustawy z dnia 7 lipca 1994 roku Prawo budowlane.

W ocenie Sądu Rejonowego wbrew twierdzeniom Zbigniewa Gelzoka materiał dowodowy nie dostarczył dowodów uzasadniających popełnienie przez Wojewódzkiego Inspektora Nadzoru Budowlanego we Wrocławiu Piotra Zdybka przestępstwa z art. 231 k.k.

Zdaniem Sądu Rejonowego zasadniczą sprawą było bowiem ustalenie w trakcie prowadzonego postępowania czy istotnie czyn zarzucany Piotrowi Zdybce wyczerpywał dyspozycję art. 231 § 1 k.k. zgodnie z którym funkcjonariusz publiczny, który, przekraczając swoje uprawnienia lub nie dopełniając obowiązków, działa na szkodę interesu publicznego lub prywatnego.

Zważyć przy tym należy, iż czynność sprawcza, realizująca znamiona typu czynu zabronionego określonego w art. 231 k.k., polega na działaniu na szkodę interesu publicznego lub prywatnego a działanie na szkodę interesu publicznego lub prywatnego zachodzi wtedy, gdy z zachowania się funkcjonariusza publicznego (działania lub zaniechania) może powstać szkoda w chronionym prawnie dobru publicznym lub prywatnym przy czym działanie to ma wiązać się z przekroczeniem uprawnień lub niedopełnieniem obowiązków funkcjonariusza publicznego. Samo przekroczenie uprawnień lub niedopełnienie obowiązków, nie stanowiące działania na szkodę interesu publicznego lub prywatnego może stanowić jedynie podstawę odpowiedzialności dyscyplinarnej.

Jednocześnie dla ustalenia, czy zrealizowane zostały znamiona czynu zabronionego określonego w art. 231 k.k., konieczne jest ustalenie zakresu uprawnień i obowiązków danego funkcjonariusza publicznego. Zakres tych uprawnień i obowiązków należy odnosić do konkretnie zaistniałej sytuacji, w której znalazł się funkcjonariusz publiczny w kontakcie z interesem publicznym lub prywatnym.

Niedopełnienie obowiązków stanowiące realizację znamion typu czynu zabronionego, określonego w art. 231 k.k., może polegać na niewłaściwym zorganizowaniu pracy podległego funkcjonariuszowi publicznemu personelu albo na zaniechaniu przeprowadzenia kontroli właściwego wykonywania obowiązków przez podległy personel natomiast przekroczenie uprawnień zachodzi wtedy, gdy funkcjonariusz publiczny podejmuje czynność, wprowadzając ją z jego uprawnieniami, ale nie znajdującą oparcia w podstawie prawnej albo wprowadzając czynność ta mieściła się w jego uprawnieniach, ale w danym konkretnym wypadku brak było podstawy faktycznej do jej podejmowania lub dostatecznego dla takiej czynności usprawiedliwienia.

Zauważyć również należy, iż przestępstwo określone w art. 231 § 1 k.k. może być popełnione tylko umyślnie. Wchodzi w grę zarówno zamiar bezpośredni, jak i zamiar wynikowy. Sprawca musi mieć świadomość (w postaci pewności lub możliwości), że jego zachowanie narusza uprawnienia lub stanowi niewypełnienie obowiązków i że przez to działa na szkodę interesu publicznego lub prywatnego. Ta świadomość łączyć się może z chęcią działania na szkodę interesu publicznego lub prywatnego, a nawet spowodowania takiej szkody, albo z godzeniem się na działanie na szkodę lub spowodowania szkody.

W niniejszej sprawie nie ulega wątpliwości, iż Wojewódzki Inspektor Nadzoru Budowlanego jest funkcjonariuszem publicznym w rozumieniu art. 115 § 13 k.k.. Jego uprawnienia i obowiązki wynikają z normy prawnej a mianowicie z przepisów ustawy z dnia 7 lipca 1994 roku Prawo budowlane. (Dz. U. 2000, Nr 106, poz. 1126 ze zm.)

Należy zatem rozważyć czy zarzucany Wojewódzkiemu Inspektorowi Nadzoru Budowlanego czyn w ramach prowadzonego postępowania jest sprzeczny z przepisami przedmiotowej ustawy.

W oparciu o cyt. ustawę niewątpliwie, jak słusznie stwierdził w uzasadnieniu wyroku z dnia 13 maja 2003 roku w sprawie o sygn. akt II S.A./Wr 1385/2000 Naczelny Sąd Administracyjny –Ośrodek Zamiejskowy we Wrocławiu instalacja w obiekcie budowlanym urządzeń stacji bazowej cyfrowej telefonii komórkowej nie powoduje zmiany sposobu zagospodarowania terenu a jedynie zmianę użytkowania części obiektu budowlanego, co wymaga pozwolenia w trybie art. 71 ustawy z dnia 7 lipca 1994 roku Prawo budowlane.

W razie natomiast zmiany sposobu użytkowania obiektu budowlanego lub jego części bez wymaganego zgłoszenia, właściwy organ, w drodze postanowienia:

- 1) wstrzymuje użytkowanie obiektu budowlanego lub jego części;
1. nakłada obowiązek przedstawienia w wyznaczonym terminie dokumentów, o których mowa w art. 71 ust. 2 w/w ustawy (art. 71 a ustawy Prawo budowlane).

W myśl natomiast art. 83 ust 1 przedmiotowej ustawy do właściwości powiatowego inspektora nadzoru budowlanego jako organu pierwszej instancji należą zadania i kompetencje, o których mowa w min. w art. 71a tejże ustawy.

W ocenie Sądu w oparciu o te uregulowania prawne to powiatowy inspektor nadzoru budowlanego jest uprawniony do wydania postanowienia co do wstrzymania użytkowania obiektu budowlanego skoro zmieniono sposób jego użytkowania bez wymagalnego zgłoszenia. W rezultacie uprawnienie to nie przysługuje Wojewódzkiemu Inspektorowi Nadzoru Budowlanego a tym samym brak podstaw prawnych do przypisania mu popełnienia przestępstwa z art. 231 § 1 k.k. Niewątpliwie sprawuje on kontrolę przestrzegania i stosowania przepisów prawa budowlanego tym niemniej brak jest podstaw do przypisania zawinienia w sprawowaniu tegoż nadzoru nad powiatowym inspektorem nadzoru budowlanego a samo przekroczenie uprawnień lub niedopełnienie obowiązków, nie stanowiące działania na szkodę interesu publicznego lub prywatnego może stanowić jedynie podstawę odpowiedzialności dyscyplinarnej. Warunki prawne instalacji w obiekcie budowlanym urządzeń stacji bazowej cyfrowej telefonii komórkowej zostały dopiero określone w uzasadnieniu wyroku z dnia 13 maja 2003 roku sygn. akt II S.A. WR 1385/2000 Naczelnego Sądu Administracyjnego –Ośrodek Zamiejskowy we Wrocławiu i powinny zostać one spełnione celem instalacji tejże bazy cyfrowej we wnękach okiennych wieży kościelnej 8 w Polanicy Zdroju.

W ocenie Sądu zgromadzony w sprawie materiał dowodowy jest wystarczający i zupełny do podjęcia prawidłowej decyzji merytorycznej. Kwestionowanie przez Zbigniewa Gelzok ustaleń postępowania przygotowawczego jest niezasadne.

Z tych też przyczyn, mając na względzie prawidłowość wydanego przez Prokuratora orzeczenia Sąd postanowił jak w sentencji orzeczenia.

POUCZENIE
Na powyższe postanowienie
zażalenie nie przysługuje. —

Łączność z oryginalnym postanowieniem
Sekretarz
[Signature]